

Arrest

nr. 98 345 van 4 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake:

1. X en
2. X

handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige zoon X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van vermoedelijk Kosovaarse nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige zoon X op 16 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 juli 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. SMEETS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 12 april 2012 dienen de verzoekers, samen met de ouders van de eerste verzoeker, een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 19 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing die aan de ouders van de eerste verzoeker werd ter kennis gebracht op 13 augustus 2012 en die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 10.04.2012 bij

onze diensten werd ingediend door :

B, F (RR: xxx)

Geboren te Komorane op xx.xx.1960 + diens echtgenote:

B, S (RR: xxx)

Geboren te Lipljan op xx.xx.1958 + kinderen:

B, S,⁰ xx.xx.1995

B, M,⁰ xx.xx.1998

B, O, ° xx.xx.1991 +diens echtgenote:

B, Z,⁰ xx.xx.1992 + hun kind:

B, G,⁰ xx.xx.2012

Nationaliteit: Kosovo

Adres: (...) STOU MONT

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

In de aanvraag dd. 10.04.2012 worden er medische elementen aangehaald voor B, F. Bijgevolg dient in de eerste plaats B, F zijn identiteit aan te tonen. Betrokkene legt een paspoort van de Federale Republiek Joegoslavië voor, een federatie die momenteel niet meer bestaat, uitgereikt te 17.09.2004. Betrokkene beweert echter over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken. Aan de hand van het voorgelegde identiteitsdocument kan zijn bewering niet gestaafd worden, er wordt in het voorgelegde identiteitsdocument immers niet verwezen naar de huidige nationaliteit van de betrokkene. Op deze wijze laat de aanvraag niet toe een medische appreciatie te stellen met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf.

Uit §2 van Art 9ter volgt bovendien dat de gegevens vereist door §2, eerste lid “de constitutieve elementen van identiteit” moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. Bovendien dienen alle documentaire ontvankelijkheids- voorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Aangezien betrokkene in gebreke blijft zijn identiteit/nationaliteit aan te tonen en evenmin stelt vrijgesteld te zijn van deze verplichting, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

De ouders van de eerste verzoeker dienden op 12 september 2012 tegen de thans bestreden beslissing reeds een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Deze zaak is gekend onder het rolnummer 109 583.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Over de tijdigheid van het beroep

De verzoekers stellen dat de thans bestreden beslissing nog niet aan hen werd betekend. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing op 13 augustus 2012 werd betekend via de burgemeester van de gemeente Stoumont. Op de bestreden beslissing staan zowel de namen van de vader en de moeder van de eerste verzoeker (zie de zaak met rolnummer 109 583) als de namen van de huidige verzoekers. Het document bevat enkel de handtekeningen van de ouders van de eerste verzoeker.

Ter terechtzitting legt de raadsman van de verzoekers een document neer waaruit blijkt dat de verzoekers pas op 27 september 2012 zijn aangekomen in het opvangcentrum te Stoumont en dat zij geen kennis hebben kunnen nemen van de thans bestreden beslissing.

De thans bestreden beslissing, die een beslissing uitmaakt inzake een verblijfsaanvraag ingediend door meerdere personen, dient persoonlijk te worden ter kennis gebracht aan de betrokken aanvragers. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de bestreden beslissing aan de huidige verzoekers persoonlijk werd ter kennis gebracht. De beroepstermijn tegen deze beslissing is, wat hen betreft, dan ook nog niet begonnen lopen zodat het beroep als tijdig dient te worden beschouwd.

3.2 Over het belang bij het beroep

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Het “*belang*” wordt door de wet niet omschreven. De wetgever heeft aan de Raad de zorg gelaten om dat begrip inhoud te geven met dien verstande dat hij hiertoe kan teruggrijpen naar de interpretatie zoals de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak aan dit wettelijk begrip geeft. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Het komt de Raad toe desnoods ambtshalve te onderzoeken of aan de belangvereiste is voldaan.

De thans bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. *In casu* hebben de verzoekers samen met de ouders van de eerste verzoeker en de minderjarige broer en zus van de eerste verzoeker, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het genoemde artikel 9ter ingediend. Lezing van de thans bestreden beslissing leert dat deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 2° van de vreemdelingenwet nu medische elementen werden aangehaald door de vader van de eerste verzoeker, terwijl de vader van de eerste verzoeker bij de aanvraag in gebreke is gebleven zijn identiteit/nationaliteit aan te tonen en hij evenmin stelt vrijgesteld te zijn van deze verplichting.

Artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

(...)”

Uit de redactie van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat artikel 9ter van deze wet van toepassing is op “de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat (...)”. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt voorts dat de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient samen met zijn aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte alsook dat hij bij zijn aanvraag een standaard medisch getuigschrift dient over te maken zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in het kader van de kwestieuze aanvraag dd. 10 april 2012 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel medische elementen en een standaard medische getuigschrift werden overgemaakt met betrekking tot de vader van de eerste verzoeker. Ter terechtzitting erkent de raadsman van de verzoekers dat de verblijfsaanvraag van 10 april 2012 niet was gebaseerd op een medische problematiek van de verzoekers zelf.

Nu niet betwist wordt dat de verzoekers zelf geen medische problematiek hebben aangekaart in de aanvraag die op 10 april 2012 werd ingediend en nu blijkt dat zij evenmin in hun hoofd een standaard medisch getuigschrift hebben gevoegd bij deze aanvraag, dient te worden vastgesteld dat geen van de verzoekers een “in België verblijvende vreemdeling (...) die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft” is die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet een aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen. Nu de verzoekers niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vallen, kunnen zij ook ingeval van een gebeurlijke vernietig van de thans bestreden beslissing niet worden toegelaten tot een voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Dienvolgens rijst de vraag naar het persoonlijk belang van de verzoekers. Opdat de verzoekers een persoonlijk belang bij het beroep zouden kunnen doen gelden, is onder meer vereist dat de vernietiging van de bestreden beslissing hen enig voordeel kan verschaffen (RvS 26 maart 2009, nr. 191.934).

In het verzoekschrift wordt niet verduidelijkt waarin het belang van de verzoekende partij is gelegen bij het vernietigen van de bestreden beslissing. Hoewel geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling erin voorziet dat het belang in het verzoekschrift wordt toegelicht, mag anderzijds van de verzoekende partij wel worden verwacht dat hij de twijfel omtrent het belang wegneemt wanneer het belang ambtshalve in vraag wordt gesteld.

Ter terechtzitting gevraagd naar het belang bij het onderhavige beroep in het licht van het feit dat de verzoekers zelf geen medische problematiek hebben aangehaald in de betrokken aanvraag om verblijfsmachtiging, stelt de raadsman van de verzoekers dat het belang *in casu* is gelegen in artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), dat van openbare orde is en waarmee in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden. Wanneer specifiek wordt gevraagd naar het persoonlijk voordeel dat de verzoekers kunnen halen bij het vernietigen van de bestreden beslissing, verwijst de raadsman van de verzoekers wederom naar artikel 8 van het EVRM.

De verzoekers, die zelf meerderjarig zijn en die samen een kind hebben, lichten niet concreet toe op welke wijze artikel 8 van het EVRM ertoe zou kunnen leiden dat zij, in weerwil van de duidelijke bewoordingen en het duidelijke toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gemachtigd kunnen worden tot een verblijf op basis van de medische situatie van de vader van de eerste verzoeker. De verzoekers kunnen niet zelf een vordering instellen die erop gericht is een aanspraak waarvan zij niet aantonen dat zij hen toebehoort, nl. het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gerealiseerd te zien (*cf.* RvS 25 april 2001, nr. 94.986).

De verzoekers ondersteunen hun persoonlijk belang dan ook slechts met de vage verwijzing naar artikel 8 van het EVRM, terwijl zij nalaten aan te geven op welke wijze een beroep op deze verdragsrechtelijke bepaling ertoe kan leiden dat de vernietiging van de thans bestreden beslissing hen een persoonlijk voordeel verschaft.

Het persoonlijk belang bij het beroep is bijgevolg niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat het beroep onontvankelijk is bij gebrek aan het vereiste belang in hoofde van de verzoekers.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE